

Arrest

nr. 291 501 van 5 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE &
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 20 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 250 797 van 11 maart 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 12 april 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk

verzoek (volgend verzoek). Op 29 september 2021 trekt de commissaris-generaal deze beslissing in. Op 25 oktober 2021 verwerpt de Raad in zijn arrest met nummer 262 856 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 29 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn, geboren in Kwoja Khan Baba, district Baglane-Jadid, provincie Baglan.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u dat uw vader ongeveer 2,5 tot drie jaar geleden verdween nadat hij uit Kabul terugkeerde na een bezoek aan een vriend. Omdat jullie geen nieuws van hem vernamen en niet wisten wat er gebeurd was, hielden jullie een ceremonie voor zijn overlijden. U bleef met uw moeder en uw jongere broer Y(...) in het ouderlijk huis wonen. U liep school in het dorp tot de zesde graad, dit was ongeveer tot 2,5 jaar voor uw vertrek, en daarna werkte u als loonwerker samen met uw maternale oom. Van kinds af ging u naar de madrassa voor religieuze lessen. Ongeveer een week voor uw vertrek, ging u naar de madrassa en kwamen de taliban langs. Zij zonden de jonge jongens naar huis en riepen de oudere jongens op om de jihad te doen. Er werd gezegd dat elk gezin één jongen moest afstaan. Uit angst stemde u toe. U ging naar huis, vertelde dit aan uw moeder en zij nam contact op met uw maternale oom. U bleef een week bij hem thuis, terwijl uw moeder een stuk land verkocht om de smokkelaar te betalen. U vertrok van het huis van uw oom, en reisde zo via Pakistan naar Iran en Turkije waar u 8 maanden verbleef. Vanuit Turkije trok u naar Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en bereikte u België op 12 augustus 2019 waar u op 14 augustus 2019 uw eerste verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: foto van een puntenlijst van uw school (k), foto van een document met persoonlijke info van uw school (k), foto van uw taskara (k), een foto van een schoolgebouw (k) een foto van een gebouw waarvan u verklaart dat het de moskee is van Khoja Khan Baba (k) en een petitiebrief (k). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 20 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtrelaas. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 11 maart 2021. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

Zonder België te verlaten sinds uw vorige verzoek diende u op 12 april 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. U legde geen nieuwe verklaringen af ter staving van uw tweede verzoek. U wou niets veranderen of toevoegen aan uw vorige verklaringen en gaf aan dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren in verband met uw problemen in Afghanistan. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: Uw taskara (o), twee attesten van dorpsoudsten ter bevestiging van uw asielrelaas (o), een registratiedocument van de madrassa (o), een bewijs ter verkoop van land (o), een dreigbrief van de taliban (o), vier enveloppes (o).

Op 12 augustus 2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming waartegen u op 30 augustus beroep aantekende aan de hand van een verzoekschrift en later werd er een aanvullende nota neergelegd. Omwille van de intrekking van de beslissing door het CGVS verwierp de RvV het beroep op 25 oktober 2021.

Buiten het verzoekschrift en de aanvullende nota werden er geen nieuwe stukken neergelegd en / of nieuwe verklaringen afgelegd sinds de machtsovername door de taliban in Afghanistan.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die

het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek louter steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Naar aanleiding van uw eerste verzoek stelde u gedwongen gerekruteerd te zijn door de taliban en dat uw familie uw vlucht voorbereidde nadat u dit thuis vertelde. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen omtrent de door u geschetste gedwongen rekrutering niet strookte met de objectieve informatie van het CGVS over deze praktijken. Daarbovenop loog u faliekant over uw leeftijd waardoor uw relaas nog minder geloofwaardig werd. Deze beslissing werd integraal bevestigd door de RvV. Naar aanleiding van uw huidige verzoek gaf u zelf aan niets te willen veranderen of toevoegen aan de verklaringen van uw eerste verzoek en zouden er geen nieuwe ontwikkelingen zijn in verband met de problemen die u tijdens uw eerste verzoek aanhaalde (DVZ verklaring volgend verzoek). U legde enkele documenten neer ter ondersteuning van asielmotieven die reeds bij uw eerste verzoek door zowel het CGVS als de RvV als ongeloofwaardig geacht werden. Deze nieuwe documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgesteld ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uw advocaat haalt in diens verzoekschrift naar aanleiding van de niet-ontvankelijkheidsverklaring van uw tweede verzoek (waarvan de beslissing later werd ingetrokken) exact dezelfde argumenten aan als tijdens de beroepsprocedure naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Hierover dient opgemerkt te worden dat de RvV in haar arrest in het kader van uw eerste verzoek duidelijk stelde dat de motieven aangehaald door het CGVS in de eerste beslissing steun vinden in het dossier, pertinent zijn en terecht en dat ze onverminderd overeind blijven. Verder maakte de Raad duidelijk dat u geen enkel concreet en dienstig argument aanhaalde ter weerlegging van de motieven in de beslissing van het CGVS. De bedoeling van een volgend verzoek is om nieuwe elementen of feiten voor te kunnen leggen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het herhalen van eerdere argumentatie die reeds werd verworpen door de beroepsinstantie tonen geen nieuwe elementen of feiten aan. Ter weerlegging van de argumentatie die reeds werd aangehaald tijdens de beroepsprocedure van het eerste verzoek (o.a. omtrent uw leeftijd, incoherente en bedrieglijke verklaringen en beweerde gedwongen rekrutering) wordt dan ook integraal verwezen naar het arrest van de Raad RvV 254 448/IV.

Aangezien u in het kader van onderhavig verzoek volhardt in het vluchtrelaas, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de vaststelling dat er geen dergelijke elementen aanwezig zijn. Zowel in uw aanvraag tot uw volgend verzoek als in het verzoekschrift en de aanvullende nota van uw advocaat blijven nieuwe elementen uit.

U legde geen nieuwe verklaringen af en stelde dat er geen nieuwe ontwikkelingen zijn in verband met uw reeds uiteengezette problemen in Afghanistan.

Over uw taskara dient opgemerkt te worden dat u hierover tijdens uw eerste verzoek frauduleuze verklaringen over aflegde en dat de RvV die vaststelling bevestigde (beslissing d.d. 20 oktober 2020 p. 2,

RvV 254 448 / IV p. 9). U verklaarde over uw taskara wederom dat anderen deze voor u zijn gaan ophalen en dat u deze verkreeg via de post (DVZ verklaring volgend verzoek Nr. 18). U heeft uw taskara dus laten opmaken op een moment dat u zich niet meer in Afghanistan bevond, wat niet alleen de bewijswaarde van dit document volledig teniet doet, maar het vermoeden dat u de asielinstanties wilde misleiden verder versterkt.

De bewijswaarde van uw taskara, twee attesten van de dorpsoudsten ter bevestiging van uw asielrelaas, uw registratiedocument van de madrassa en de dreigbrief van de taliban is overigens zeer gering omwille van de hoge mate van corruptie en documentfraude (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is daar uw relaas reeds ongeloofwaardig werd geacht door zowel het CGVS als de RvV in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Een document kan dan wel geloofwaardige verklaringen ondersteunen, maar kan ongeloofwaardige verklaringen niet goedmaken.

Het bewijs ter verkoop van het land en de enveloppes die u neerlegde omvatten geen enkele informatie die uw problemen zouden kunnen staven.

De door u neergelegde stukken veranderen bijgevolg niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en asielrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw tweede aanvraag dateert van d.d. 12 april 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De artikels toegevoegd aan het verzoekschrift van voor de machtsovername door de taliban zijn niet langer relevant gezien de gewijzigde situatie.

Uw advocaat stelt in zijn verzoekschrift verder dat de verdwijning van uw vader niet werd betwist. Daar deze verdwijning kadert in het ongeloofwaardig geacht relaas naar aanleiding van uw eerste verzoek blijft

deze stelling bij een blote bewering en indien uw vader is verdwenen is het onduidelijk in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. De beweerde verdwijning dateert ook van voor de machtsovername door de taliban en is dus geen indicatie van het huidige willekeurige geweld in Afghanistan.

Omtrent uw zogenaamde kwetsbare profiel kan er wederom gewezen worden naar het leeftijdsonderzoek dat plaatsvond in België volgens hetwelk u momenteel minstens 27 jaar zou zijn. Uw beperkte scholing is geen unicum in vergelijking met andere landgenoten. Bovendien bleek u, ondanks uw beperkte scholing, in staat om helemaal alleen van Afghanistan naar Europa te reizen. Het afleggen van deze weg zonder mensen waarmee u een vertrouwensrelatie heeft wijst op uw vindingrijk karakter waardoor er niet kan gesteld worden dat u minder weerbaar zou zijn om zichzelf te beschermen of om bescherming op te zoeken.

In de aanvullende nota verwijst uw advocaat naar de machtsovername door de taliban en de daarmee samenhangende gewijzigde algemene veiligheidssituatie onmiddellijk volgend op de machtsovername. Daarover moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier verwijzen naar een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie. Bovendien dateren de door u aangehaalde bronnen van kort na de machtsovername en is de situatie sindsdien, zoals blijkt uit bovenstaande, sterk gewijzigd waardoor er actueel geen aanwijzingen zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uw advocaat stelt in zijn verzoekschrift dat jonge Afghaanse mannen die duidelijk verwesterd zijn een risicoprofiel vormen bij terugkeer. Opnieuw dient er verwezen te worden naar het arrest van de Raad in de beroepsprocedure van uw eerste verzoek aangezien u wederom geenszins in concerto aantoonde dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opbouwen en uitbouwen. Verder dient te worden vastgesteld dat u evenmin concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid

dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, zijn familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd.

Ook omtrent uw psychologische ontredde ingeval van terugkeer naar Afghanistan en uw positieve bijdragen aan de Belgische samenleving kan er verwezen worden naar het eerdere arrest van de Raad. Er dient namelijk wederom vastgesteld te worden dat u niet enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in uw hoofd sprake is van psychologische problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Uw integratie op zich is verder irrelevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om de voorliggende zaak via een louter schriftelijke procedure te behandelen overeenkomstig artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft hier tegen geen bezwaar kenbaar gemaakt. De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel citeert verzoeker artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en meent hij dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of minstens subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker verwijst ter zake naar de nota die hij in het kader van de eerdere beroepsprocedure heeft neergelegd.

Verzoeker is voorts van mening dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) "geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve". Minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, aldus verzoeker, die ten eerste de passage in de motivering van de bestreden beslissing hekelt waarin wordt gewezen op het feit dat hij geen

elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Hij laat dienaangaande het volgende gelden:

“Verzoeker ziet niet in hoe hij vooreerst elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn persoonlijk onderhoud vond immers plaats voor de machtsovername. Bovendien is de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onduidelijk. Het is geen evidentie om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen. Tot op heden is het geen evidentie om stukken via de post uit Afghanistan bezorgd te krijgen. Verwerende partij heeft zelf beslist om gedurende maanden geen beslissingen te nemen, omdat de situatie voor haar evenzeer onduidelijk was. Feit is dat het aan verwerende partij behoorde om verzoeker hieromtrent uit te nodigen, hetzij schriftelijk dan wel via een nieuw verhoor, ten einde hieromtrent standpunt in te nemen. Het getuigt geenszins van behoorlijk bestuur verzoeker zomaar voor voldoende feiten te plaatsen.”

Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog over de bewijslast in asielzaken, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad. Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met gekende feiten. Hij volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Verzoeker is tevens van mening dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij licht toe dat hij amper zestien jaar was toen hij Afghanistan verliet en zijn familie gehoorzaamde. Hij stelt dat hij uitvoerde wat men hem oplegde en zich hier geen vragen bij stelde. Dit zou ten andere niet getolereerd worden, aldus nog verzoeker.

Verzoeker stelt verder als volgt:

“Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten”

Verzoeker meent voorts dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en dat *in casu* sprake is van een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker kan niet worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft en dat hij *“dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen”*. Het betreft volgens hem een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet *“die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap”*. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat personen met dit profiel lopen bij terugkeer naar Afghanistan en verwijst daarbij naar, en citeert uit, het rapport *“Afghanistan COI Repository.1st - 29th September”* van Asyls van september 2021, de studie van F. Stahlmann *“Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen”* gepubliceerd in Asylmagazin van 2019, het artikel *“What happens post-deportation? The experience of deported Afghans”* van L. Schuster en N. Majidi, gepubliceerd in Migration Studies van 2013 en het artikel *“Deportation Stigma and Re-migration”* van dezelfde auteurs gepubliceerd in Journal of Ethnic and Migration Studies van 2015, het artikel *“Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans”* van E. Bowerman, gepubliceerd in Forced Migration Review van 2017 en het COI-rapport *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van EASO van december 2017. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar, en citeert uit, een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad van 29 april 2020.

Verzoeker meent dat hij in ondergeschikte orde aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst naar de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij merkt op dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en laat hierover het volgende gelden:

“De recente verandering in de situatie van Afghanistan doet de gegronde vrees voor vervolging en het reële risico van ernstige schade aan Afghaanse burgers in de zin van de artikelen artikel 48/3 VW en minstens loopt de verzoeker een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit¹

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie echter niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

“De kwestie stelt zich niet langer, omdat de situatie in Afghanistan ‘verschrikkelijk’ is, zegt Mahdi. Er is geen algemene beslissing over het verbod op gedwongen terugkeer, maar volgens Mahdi kan het niet anders dat in iedere individuele beslissing repatriëring niet meer kan. Maandag zijn ook de commerciële vluchten naar en van de Afghaanse hoofdstad Kaboel stopgezet. De luchthaven is in handen van het Amerikaanse leger, dat de evacuatie van diplomatiek personeel probeert in goede banen te leiden.”³

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf erkende op al 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, aanvankelijk ten minste tot eind september, naderhand tot eind januari 2022

“Het CGVS voert een tijdelijke, gedeeltelijke opschorting in van de betekening van beslissingen van de verzoekers afkomstig uit Afghanistan

Wij hebben de evolutie van de situatie in Afghanistan de voorbije weken meer dan ooit opgevolgd. De situatie daar was de voorbije jaren al zeer problematisch. Met het versterkt offensief van de Taliban is de situatie er op korte tijd onverwacht snel gewijzigd.

Omdat de situatie er snel evolueert en het moeilijk is in te schatten hoe de situatie er binnen enkele weken zal uitzien, besloten we een tijdelijke opschorting van de beoordeling van de status van subsidiaire bescherming in te lassen. Die beslissing geldt in eerste instantie tot eind september.”⁴

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.⁵

« In the wake of the withdrawal of international troops from Afghanistan, there has been a rapid deterioration in the security and human rights situation in large parts of the country. The Taliban has taken control of a rapidly increasing number of districts, with their advance accelerating in August 2021, to capture 26 out of 34 of Afghanistan's provincial capitals in the space of ten days, ultimately taking control of the presidential palace in Kabul. The upsurge of violence has a serious impact on civilians, including women and children. UNHCR is concerned about the risk of human rights violations against civilians, including against women and girls and against Afghans who are perceived by the Taliban to have a current or past association with the Afghan government or with the international military forces in Afghanistan or with international organizations in the country. »⁶

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

« UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised [...], All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures. UNHCR is concerned that recent developments in Afghanistan are giving rise to an increase in international protection needs for people fleeing Afghanistan, whether as refugees under the 1951 Convention or regional refugee instruments, or as beneficiaries of other forms of international protection. The same applies to those who were already in countries of asylum before the recent escalation of violence in Afghanistan. »⁷

De UNHCR maakt duidelijk dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

« In view of the volatility of the situation in Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. »⁸

Bovendien wijst het UNHCR erop dat voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, de huidige situatie aanleiding moet kunnen geven tot een wijziging van omstandigheden die in aanmerking moet worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend.

« For individuals whose claim had been rejected prior to recent events, the current situation in Afghanistan may give rise to changed circumstances, which need to be considered if a new asylum claim is submitted. »⁹

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afghaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.¹⁰

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

“Onvermijdelijk”, zo noemt een woordvoerder van de Afghaanse president Ashraf Ghan een terugkeer naar een burgeroorlog zoals in de jaren 90. Ghani heeft geen vertrouwen meer in de vredesgesprekken met de talibanrebellens die in de Golfstaat Qatar plaatsvinden, ook al wil hij die gesprekken voortzetten.”¹¹ Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met een grote korrel zout genomen. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind:

“But much of the world is wary of their reassurances. After taking over Afghanistan in 1996, the Taliban imposed their harsh interpretation of Islam with punishments like floggings, amputations and mass executions.

On Tuesday, a Biden administration official confirmed that any central bank assets the Afghan government had kept in the United States would not be available to the Taliban.

Many Afghans, too, remain utterly unconvinced by the new face presented by the Taliban, and its promises of political pluralism and women's and minority rights.

(...)

More broadly, the United Nations secretary-general warned of having received “chilling reports of severe restrictions on human rights” across Afghanistan since the Taliban began its takeover.”¹²

Slechts enkele dagen nadat de beloftes werden uitgesproken, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

“The Taliban have repeatedly vowed a complete amnesty but an intelligence document for the UN said militants were going door-to-door hunting 13down former government officials and those who worked with US and NATO forces.

According to a confidential document by the UN's threat assessment consultants seen by AFP, militants were also screening people on the way to Kabul airport.

“They are targeting the families of those who refuse to give themselves up, and prosecuting and punishing their families ‘according to sharia law’,” Christian Nellemann, the group's executive director, told AFP. 13

“We expect both individuals previously working with NATO/US forces and their allies, alongside... their family members to be exposed to torture and executions¹⁴

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten.¹⁴ Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.¹⁵

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.¹⁶

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.¹⁷

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.¹⁸

De overname van het land door de Taliban heeft een uiterst verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg.

De Raad van State heeft geoordeeld dat :

“(...)” (arrest n° 165.470, 1 december 2006, in de zaak A.178.826/VII-36.755)

De voormelde elementen, te weten de wijziging van de situatie in Afghanistan, moeten, doen verzoeker dan ook besluiten dat hij aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus minstens op de subsidiaire beschermingsstatus.

De situatie is zonder twijfel bijzonder ernstig. Deze informatie toont aan dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden. Bijgevolg is

het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn."

Verzoeker betoogt verder dat in zijn hoofde sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij gaat in op de interpretatie door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van de term "*binnenlands gewapend conflict*" bedoeld in artikel 15, c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) in zijn arrest van 30 januari 2014 in de zaak *Aboubacar Diakité tegen Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen* (C-285/12). Verzoeker meent dat de hele provincie Baghlan als zeer gevaarlijk dient te worden beschouwd en verwijst ter zake naar het COI-rapport "*Afghanistan. Security situation update*" van EASO van september 2021, waaruit hij citeert. Hij stelt dat de adjunct-commissaris nagelaten heeft een concrete analyse te maken van zijn district, dat net zoals de omringende districten onder controle van de taliban staat. Verzoeker verwijst verder naar het huidige reisadvies voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Het staat volgens hem buiten kijf dat personen die in Baghlan wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld als gevolg van het binnenlands gewapend conflict. Hij wijst er verder op dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Hij is van oordeel dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend gezien zijn afkomst uit Baghlan, zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Verzoeker meent voorts dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de bescherming die wordt geboden door deze bepaling en verwijst in dit verband andermaal naar het risico bij terugkeer voor "*jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn*". Hij stelt dat hij aan deze beschrijving voldoet en het risico loopt "*ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof*". Hij meent dat, zeker in het geval van Afghanistan, sprake kan zijn van "*foreseeable personal circumstances*" die relevant zijn in het kader van artikel 3 van het EVRM en verwijst naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak *NA. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 2008 (25904/07). In elk geval kan volgens verzoeker tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut zijn huidig bestaan worden gespiegeld, waarbij hij toelicht dat hij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving. Indien hij teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit tevens bij hem een "*psychologische ontreddering*" teweegbrengen, zo stelt hij.

Verzoeker gaat tot slot in op het risico op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hetgeen het Hof van Justitie hierover heeft uiteengezet in het arrest *Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie* van 17 februari 2009 (C-465/07). Hij past dit als volgt toe op zijn persoonlijke situatie:

"Wat betreft de persoonlijk omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit het district Baglan-e-Jadid. Baglan-e-Jadid betreft op heden betwist gebied.

Voorts blijkt dat niet betwist wordt dat de vader van de verzoeker verdwenen is.

Tevens heeft verzoeker partij slechts een beperkte scholing gekregen en is hij reeds meer dan drie jaar geleden uit Afghanistan vertrokken. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij bij zijn vlucht uit Afghanistan niet vergezeld was van andere familieleden. De familie heeft een smokkelaar betaald.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn jonge leeftijd, zijn beperkte scholing en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Baglan-e-Jadid, leidt

dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Baglan-e-Jadid over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Gelet op de bovenvermelde persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen de mate van het willekeurig geweld dat volgens de landeninformatie van de verwerende partij nog steeds aanwezig is, is verzoeker van oordeel dat hij in geval van terugkeer naar daar een reëel risico loopt ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

3.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken als bijlage gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. De verwerende partij refereert in haar nota met opmerkingen naar het rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022, waarvan zij de referentie als bijlage voegt.

3.2.2. Op 10 februari 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen: het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022 en de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een

beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek louter steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en die door zowel het CGVS als de Raad ongeloofwaardig werden geacht, dat (ii) verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek aangaf niets te willen veranderen of toevoegen aan zijn eerdere verklaringen en dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren in verband met de problemen die hij reeds uiteenzette, dat (iii) de door verzoeker neergelegde documenten geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van zijn asielrelaas en niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, zoals concreet wordt toegelicht, dat (iv) verzoekers advocaat in diens verzoekschrift tegen de ingetrokken beslissing houdende de niet-ontvankelijkheidsverklaring van zijn tweede verzoek exact dezelfde argumenten aanhaalt als deze die werden aangehaald in beroep tegen de beslissing aangaande zijn eerste verzoek en die door de Raad werden verworpen, dat (v) verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, dat (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker geen informatie of elementen aanbracht waaruit het tegendeel blijkt of die erop wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op zijn persoonlijke situatie, dat (vii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, dat (viii) uit verzoekers loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, zijn familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd, en dat (ix) ook omtrent verzoekers psychologische ontredde in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn positieve bijdragen aan de Belgische samenleving kan worden verwezen naar het eerdere arrest van de Raad. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn vluchtrelaas zoals hij dit heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Verzoeker geeft aan niets te willen veranderen of toevoegen aan zijn vorige verklaringen en dat er geen nieuwe ontwikkelingen zijn in verband met zijn voorgehouden problemen in Afghanistan. Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker zijn *taskara*, twee attesten van de dorpsouderen, een registratiedocument van de madrassa, een bewijs van de verkoop van land, een dreigbrief van de taliban en vier enveloppes neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, nrs. 16 en 18 en stuk 5, 'Documenten').

Te dezen dient de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede verzoek geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Verzoeker betwist niet dat hij louter volhardt in vluchtmotieven die reeds door de commissaris-generaal ongeloofwaardig werden bevonden in de beslissing van 20 oktober 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarvan de motieven vervolgens integraal werden overgenomen en bevestigd door de Raad in zijn arrest met nummer 250 797 van 11 maart 2021. Derhalve staat de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas vast voor zover thans geen elementen worden voorgelegd die van die aard zijn dat zij tot een andere beslissing hadden kunnen leiden indien zij ten tijde van deze eerdere beoordeling hadden voorgelegen.

Door louter te volharden in zijn eerdere verklaringen over zijn vermeende gedwongen rekrutering door de taliban en daarover geen bijkomende verklaringen af te leggen, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling omwille van zijn in dit verband geuite vrees.

Waar verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en poneert dat hij amper zestien jaar was toen hij Afghanistan verliet en gehoorzaamde aan zijn familie zonder zich hier vragen bij te stellen, wijst de Raad erop dat hij reeds in voormeld arrest van 11 maart 2021 in navolging van de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde leeftijd gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 9 september 2019 waaruit blijkt dat verzoeker meerderjarig was bij aankomst in België en minstens zeven jaar ouder dan hij

beweerde. Door in onderhavig verzoekschrift vast te houden aan zijn verklaarde geboortedatum (25 maart 2002) en zijn verklaarde leeftijd bij vertrek uit zijn land van herkomst (zestien jaar) doet verzoeker aan dit oordeel geen afbreuk.

Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, waaronder zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen, dat hij door de Raad wenst te worden gehoord omdat hij de indruk heeft dat hij mis begrepen is door de asielinstanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen en dat eventuele tegenstrijdigheden en incoherenties niet volstaan om geen geloof te hechten aan zijn relaas, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze argumentatie reeds aanvoerde in zijn verzoekschrift ingediend tegen de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste verzoek en zij als volgt door de Raad in voormeld arrest van 11 maart 2021 werd beantwoord en verworpen:

“Verzoeker licht echter niet concreet toe op welke wijze zijn leeftijd, zijn scholing en psychologische stoornissen de gedane vaststellingen zouden kunnen verklaren of verschonen. De Raad benadrukt verder dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan geven van hetgeen de aanleiding vormde zijn land van herkomst te verlaten en waaruit zijn nood aan internationale bescherming blijkt. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van enige psychologische problemen in zijn hoofde waardoor zijn cognitieve vermogens zodanig beperkt zijn dat hij niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade op een doorleefde, geloofwaardige en correcte manier uit de doeken te doen.

Verzoekers verzoek om opnieuw te worden gehoord door de Raad omdat hij de indruk heeft dat hij is “misbegrepen” door beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. Het afnemen van een gehoor van verzoeker door de Raad is immers niet voorzien in de geldende regelgeving. Bovendien heeft verzoeker door middel van onderhavig beroep de mogelijkheid om aan te geven op welke wijze zijn verklaringen verkeerd begrepen werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de door hem afgelegde verklaringen en wat er volgens hem verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn op de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers vraag om te worden gehoord door de Raad klemmt met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij alles verteld heeft wat hij wist en niet meer kan vertellen.

Waar hij verder in het verzoekschrift nog benadrukt dat eventuele kleine tegenstrijdigheden zijn relaas niet ongeloofwaardig maken, wijst de Raad erop dat de in casu bestreden beslissing is gesteund op ongeloofwaardige, onaannemelijke en lacunaire verklaringen in hoofde van verzoeker met betrekking tot de relevante elementen van zijn relaas. Het is het geheel van deze vaststellingen die de Raad doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en nood aan internationale bescherming. Verzoeker licht overigens geenszins toe welke de voormelde kleine tegenstrijdigheden dan wel zijn.”

De documenten die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn huidige tweede verzoek zijn niet van aard de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te herstellen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“Over uw taskara dient opgemerkt te worden dat u hierover tijdens uw eerste verzoek frauduleuze verklaringen over aflegde en dat de RvV die vaststelling bevestigde (beslissing d.d. 20 oktober 2020 p. 2, RvV 254 448 / IV p. 9). U verklaarde over uw taskara wederom dat anderen deze voor u zijn gaan ophalen en dat u deze verkreeg via de post (DVZ verklaring volgend verzoek Nr. 18). U heeft uw taskara dus laten opmaken op een moment dat u zich niet meer in Afghanistan bevond, wat niet alleen de bewijswaarde van dit document volledig teniet doet, maar het vermoeden dat u de asielinstanties wilde misleiden verder versterkt.

De bewijswaarde van uw taskara, twee attesten van de dorpsoudsten ter bevestiging van uw asielrelaas, uw registratiedocument van de madrassa en de dreigbrief van de taliban is overigens zeer gering omwille van de hoge mate van corruptie en documentfraude (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is daar uw relaas reeds ongeloofwaardig werd geacht door zowel het CGVS als de RvV in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. (...)

Het bewijs ter verkoop van het land en de enveloppes die u neerlegde omvatten geen enkele informatie die uw problemen zouden kunnen staven.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad is er zich net zoals de adjunct-commissaris van bewust dat verzoekers huidige tweede verzoek om internationale bescherming werd ingediend voordat de taliban in augustus 2021 de macht in Afghanistan hebben overgenomen. Niettegenstaande de situatie in Afghanistan sindsdien fundamenteel gewijzigd is, werd verzoeker na het afleggen van zijn verklaringen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op 2 juni 2021 niet opnieuw gehoord en heeft hij evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen. Deze handelwijze van de asielinstanties ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting. De Raad stelt vast dat verzoeker deze mogelijkheid ook heeft benut.

Zo voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij dient te worden beschouwd als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, die hij aanmerkt als een "*specifieke sociale groep*" in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan hij vreest te zullen worden vervolgd door de taliban en de gemeenschap.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat deze vrees betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter verwijst naar algemene informatie en nalaat te concretiseren waarom en op welke wijze hij verwesters zou zijn of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban of de lokale gemeenschap in Afghanistan.

De Raad wijst er voorts op dat uit voormelde beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 29 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,6 jaar een goede schatting is (AD eerste verzoek, stuk 5, DVZ, beslissing Dienst Voogdij van 9 september 2019). Nu verzoeker verklaard heeft Afghanistan te hebben verlaten omstreeks begin 2018 (AD eerste verzoek, stuk 5, DVZ, verklaring DVZ van 6 januari 2020, nr. 31), kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker er tot de zesde graad naar school ging (AD, eerste verzoek, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020, p. 15 en stuk 5, DVZ, verklaring DVZ van 6 januari 2020, nr. 11). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog vaak contact heeft met zijn broer en soms ook met zijn moeder in Afghanistan (AD, stuk 7, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, nr. 21), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vier jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont verder op geen enkele manier aan dat hij gedurende zijn verblijf

in België sinds augustus 2019 bepaalde persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen kenmerken of gedragingen heeft aangenomen die hem in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de gemeenschap.

Met zijn summiere en niet geconcretiseerde noch gepersonaliseerde betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij naar school is gegaan en waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een afvallige van zijn geloof, temeer daar hij zichzelf nog steeds blijkt te beschouwen als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, nr. 9).

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker verwijst naar, en citeert uit, een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor

personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het CGVS besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de samenleving, toont hij niet aan dat hij die mogelijkheid niet heeft in zijn land van herkomst, laat staan dat dit een nieuw element zou zijn dat zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk zou vergroten. Waar verzoeker nog stelt dat een terugkeer naar Afghanistan “een zodanige psychologische ontredde[n]g [zal] teweegbrengen bij hem”, dient erop te worden gewezen dat de Raad reeds in voormeld arrest van 11 maart 2021 heeft vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van psychologische problemen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het kader van huidig volgend verzoek evenmin dergelijk attest bij.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit het district Baghlani Jadid – volgens verzoeker op heden betwist gebied – een persoonlijke omstandigheid zou behelzen die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn hoofde zou verhogen. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij Afghanistan zonder familieleden heeft verlaten en hij niet over voldoende maturiteit zou beschikken om bij terugkeer gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst en zijn familie te bereiken, dient te worden herhaald dat aan verzoekers verklaarde leeftijd geen geloof wordt

gehecht. Op basis van het resultaat van voormelde leeftijdtest dient te worden besloten dat verzoeker thans minstens 28 jaar oud is en aldus over de nodige maturiteit beschikt om zelfstandig te reizen en het hoofd te bieden aan eventuele moeilijkheden of problemen waarmee hij op zijn reisweg zou worden geconfronteerd. Verzoeker toont in elk geval het tegendeel niet aan. Verzoeker verduidelijkt voorts niet in welke zin zijn beperkte scholing en het feit dat hij reeds meer dan drie jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken hem blootstellen en een verhoogd risico op ernstige schade als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. Waar tot slot niet wordt betwist dat verzoekers vader verdwenen is, dient te worden vastgesteld dat hij bij terugkeer nog steeds over een netwerk beschikt dat hem desgevallend kan ondersteunen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek dat zijn moeder en jongere broer nog steeds in hetzelfde huis wonen en dat er nog verschillende ooms en halfooms aanwezig zijn in Afghanistan (AD eerste verzoek, stuk 4, 'Bijkomende informatie', deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 juli 2020, p. 9-12). Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn huidige tweede verzoek geen melding gemaakt van wijzigingen in zijn familiale situatie (AD, stuk 7, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, nr. 13).

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsvername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift "*uiterst ondergeschikt*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT